

Jyllandsposten.

Udgivet af et Selskab. Redigeret af C. G. Clausen.

Nr. 44.

Mandag den 29de Octbr.

1838.

Maa trykkes.

Teilscher.

Gimbrens Opfordring til Thorvaldsen.

Nos Thorvaldsen — Du Kunstner stor!
Du Stoltthed for vort Danas Land!
Omseilet' nar de Gimbrens Strand,
Hvor Jotet blaesed' heit mod Nord!
Dog store Glimt fra Nordist Pol
Sig samme Nat mod Himlen sovang,
Dg sikkert Kunstner Dig aftraang
Beundring stor — liig Sydens Sol.

Thi Nordløs liig et Idhav fast,
Alherren spredte vidt omkring,
Som lyfte op den store Ring
Der sluttet' „Nota“ med sin Mast,
Dg Gjenfon knyttet' midt den Pagt
Med Fodlandet, Du forlob —
Thi viiste Rom ved Iberflob
Et Guus Natur i store Pragt!

Ja heitidsfuld var denne Nat,
Det solte Kunstner! vist Din Barm,
Thi Gimbrens Mod og Kamparm
Et Hadersminde sig har sat,
Som mindet' Dig om djerre Fjok,
Der freidigt drog mod Sydens Land,
Vidt ud fra den Normanner-Strand,
Hvor tappe Svaerd kun gjaldt som Loff.

Som vanket vidt i Verden om,
Naar Vandfled det fra Arnen drev
Til Fjokkeslag, hois Strak det blev
Dg trued' selv det solte Rom!
Ja, Kunstner! stolt er Gimbrens Son
Af stor Bedriovt i heien Nord!
End samme Kand i Ketten boer;
„Thi bares frem en dristig Ven.“

Nel veed vi: „at den Gimberkerd
Er tegnet op med Flammestrift;
At Ruiner tyded' hiiu Bedrift
Som giver Folket evigt Vard;
Nel veed vi: „at Alherren bod,
At Gimberland i Kamp form
Blev dannet liig en Mand enorm,
Som Grefngt hver Sjæl indgjød!“

„Hois Tinding stolt mod Norrigs Kyst,
Hidit værged' for Smaasers Grav,
Naar stummende det Besterhao
Brad Volgerne mod Kampens Bryst!
Nel veed vi: „Kampens faste Fod
Paa Klippegrund er varigt sat,
Dg Albuu i Kattegat
Kun tydet hen paa Kraft og Mod.“

Men vor Statue er alt for stor!
Hvem reiser den vel her paa Stand!
I ingen! derfor fjeldne Mand
En mindre reis os i vort Nord!
Du som formaarer med Staberhaand
I folde Steen at aande Liv,
Giv anden Kamp her et „Bliv“
Iubbskæt af Din, den heie Kand!

Thi viid en Stordaad her oprandt,
Da tappe Helt Niels Ebbesen
For Danmark gav Livet hen
Dg bradt Jorannen overaandt,
Som brandte, standte, plundred', val
Paa mordist Wiis, liig Fogden hist,
Som ogsaa faldet blev med Liff
Af Wilhelm Tell hiiu Schweiger hjæt!

Paa Kampverdis, ved aaben Færd
Blev Grevon usagst Liv og Blod!
Dg Handken kasket for hans Fod
Da Ebbesen slog Haand paa Svaerd:
„Viid — sagde han — si Evighebd'
„Jeg Venstab ei med Dig indgaaer“
„I forbund Du med Voldsmand staaer“
„Dig, hvor jeg seer, jeg hugger ned.“

Til Randers Stad med færti Mand,
Hvor firetusind Geert opbed,
Man Heltens fulgte, blindt adlød,
Beredt at lade Liv paa Stand!
Bed Hanegal i Midnattid
Paa Randers Slot Grev Geert nu faldt,
Det — hele Danmarks Frihed gjaldt,
Paa Heltens Svaerd man satte Lid.

Til Norrertis drog Helt:en ud,
Hvor Borgens laae i Stovens Kr!
Hvor Tegen knisev end mod Skr,
Som fredet ved et Almagts Bud!
Alt runde bort fem hundred' Kar,
I Støvet Borgruinen sank,
Men Heltens Stotte hoi og tank
I Danevang end ikke staaer!

Hil Danmark Dig! Din Kunstner kom
Hans første Blif var Gimberland!
Han soler varmt for Fodsland,
Thi førte „Nota“ ham fra Rom!
Hil, Kunstner Dig! vor Thorvaldsen!
Som Guder hugged' ud af Steen,
Sid Du os gav af Formen reen
Vor Danmarks Helt — Niels Ebbesen